

ERDÉLY LELKE BUDAPESTEN

Magammal hoztam nagy idegenségem,
Nyomoruságom hétfátyolos titkát,
Külön erényem és különös vétkem.

Meglengetem e bús, idegen lángot,
Morajló Város, fényed özönében,
És ha megérted: légy ezerszer áldott.

De nem. Én értetlenül bujdosom
A zajló Duna széles, acél hátán,
A kupolákon és a tornyokon.

Mintha mindükhöz személy szerint szólnék:
Mehökkennek a parti pa'oták,
Mintha a lelkiismeretük volnék.

Atlibbenek az Országház terén,
Köcsipkéinek díszes erdejét
Reménytelen nézéssel nézem én.

Szent Margit szűz szigetén pihenek,
Ez a sziget, ez rokonom nekem,
Rokonom, mint a budai hegyek.

Kivált így, ilyenkor, a hó alatt...
Ébresztgetem az emlékek raját,
Élesztgetek holt hangulatokat.

Aztán tovább, fel, hidak pillérére
Szállok és nézem lent a sokadalmat,
Nézek, nézek, magasból a mélybe.

Én örökmécsnek születtem talán,
És földönfutó tűz váltott belőlem,
Lettem lidércfény pusztulás nyomán.

Én itt is úgy vagyok csak, elmenőben:
Kísértet-láng e város tonyain,
S a helyem otthon van — a temetőben.

Budapest, 1922 november 29.